

III sesja Rady Najwyższej ZSRR zakończyła obrady

MOSKWA (PAP). Na posiedzeniu końcowym III sesji Rady Najwyższej ZSRR obradom przewodniczył A. P. Wołkow.

W imieniu mas pracujących głos w dyskusji nad referatem sprawozdawczym N. A. Bułganina zabierali deputowani I. I. Czursinow (Ural), F. S. Generałow (RFSRR), I. G. Kiebin (Estońska SRR)

W imieniu komisji spraw zagranicznych Rady Związku i Rady Narodowości Rady Najwyższej ZSRR M. A. Susłow wysuwa do rozpatrzenia sesji projekt uchwały na podstawie referatu N. A. Bułganina, w pełni aprobującej działalność rządowej delegacji ZSRR na Konferencji Genewskiej.

Uczestnicy sesji powitali projekt uchwały hucznymi oklaskami.

Uchwała Rady Najwyższej ZSRR

MOSKWA (PAP). Sesja Rady Najwyższej ZSRR powzięła następującą uchwałę:

Rada Najwyższa Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich po wysłuchaniu i przedyskutowaniu referatu Przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR tow. N. A. Bułganina o wynikach Konferencji Genewskiej szefów rządów czterech mocarstw — Francji, W. Brytanii, ZSRR i USA — całkowicie aprobując działalność delegacji rządowej Związku Radzieckiego na wymienionej konferencji.

carstw odegrała ważną rolę w sprawie dalszego złagodzenia napięcia w stosunkach między państwami, a przede wszystkim w stosunkach między wielkimi mocarstwami, które brały udział w Konferencji. Konferencja ta ma znaczenie historyczne i stanowi początek nowego etapu w dziedzinie poprawy stosunków między państwami, niezależnie od ich ustroju społecznego i politycznego, w oparciu o zasady pokojowego współistnienia i ustanowienia zaufania między państwami, bez czego położenie kresu „zimnej wojnie” i zapewnienie długotrwałego pokoju między narodami jest niemożliwe.

Rada Najwyższa Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich stwierdza z zadowoleniem, że główną cechą Konferencji Genewskiej była atmosfera współpracy i wzajemnego zrozumienia, niezbędna do tego, aby między państwami powstało zaufanie. Szefowie rządów czterech mocarstw wykazali dobrą wolę współpracy i dążenie do znalezienia dróg wiodących do uzgodnionych decyzji.

Rada Najwyższa ZSRR wyraża nadzieję, że zwołana na październik bieżącego roku konferencja ministrów spraw zagranicznych Związku Radzieckiego, Stanów Zjednoczonych, Anglii i Francji, kierując się dyrektywami ustalonymi przez szefów rządów, uczyni dalszy krok na drodze do uregulowania dotychczas nie rozwiązanych problemów międzynarodowych.

Rada Najwyższa ZSRR uważa, że nawiązanie na Konferencji Genewskiej osobiste kontakty między szefami rządów czterech wielkich mocarstw przyczyniły się do powstania atmosfery rzeczowej współpracy między państwami. Dalszy rozwój tych osobistych kontaktów będzie niewątpliwie odpowiadał interesom umocnienia sprawy pokoju i współpracy międzynarodowej.

Pozytywnym faktem w dziedzinie złagodzenia sytuacji międzynarodowej jest również nawiązanie bezpośredniej łączności między parlamentami i wymiana delegacji parlamentarnej, zainicjowana przez Radę Najwyższą ZSRR. Można mieć nadzieję, że również te kontakty będą się zacieśniały.

Rada Najwyższa ZSRR wyraża przekonanie, że rozszerzenie stosunków politycznych, gospodarczych i kulturalnych między krajami niezależnie od ich ustroju

Przewodniczący informuje zebranych, że wpłynął wniosek zamknięcia dyskusji. Deputowani przyjmują ten wniosek.

Deputowani i goście serdecznie oklaskują przewodniczącego Rady Ministrów ZSRR N. A. Bułganina, który zabiera głos dla wygłoszenia przemówienia końcowego.

Następnie przewodniczący oddaje pod głosowanie projekt uchwały wniesiony w imieniu komisji spraw zagranicznych obu izb przez M. A. Susłowa.

Rada Najwyższa ZSRR jednomyślnie przyjmuje uchwałę. Przewodniczący A. P. Wołkow stwierdza, że porządek dzienny sesji został wyczerpany i ogłasza zamknięcie III sesji Rady Najwyższej ZSRR.

społecznego i politycznego, na zasadach poszanowania suwerenności, nieingerencji w ich sprawy wewnętrzne odpowiadając interesom narodów i przyczyni się do utrwalenia pokoju, przyjaźni i współpracy między nimi.

Rada Najwyższa ZSRR jest przekonana, że Konferencja Genewska i dyrektywy szefów rządów czterech mocarstw dla ministrów spraw zagranicznych są nowym bodźcem do dalszego wzmożenia walki narodów o utrwalenie pokoju na całym świecie. Miłujące pokój narody wykazują niewątpliwie należytą czujność i niezbędną stanowczość domagając się, by zadania postawione w Genewie przez szefów rządów czterech mocarstw zostały wcielone w konkretne uchwały w interesie powszechnego pokoju i bezpieczeństwa wszystkich narodów.

Rada Najwyższa ZSRR oświadcza, że Związek Radziecki prowadził i nadal będzie

proceeding politykę pokoju, współpracy międzynarodowej, osłabienia napięcia międzynarodowego, będzie on dążył do umocnienia zaufania między państwami w interesie pokojowego rozwiązania najważniejszych problemów międzynarodowych w drodze rokowań. Rada Najwyższa ZSRR wyraża nadzieję, że na drodze tej uzyska poparcie wszystkich parlamentów i rządów.

Rada Najwyższa Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich wierzy głęboko, że naród radziecki, przepojony gorącym i szczerym dążeniem do życia w pokoju i przyjaźni ze wszystkimi narodami, popierający jednomyślnie pokojową politykę zagraniczną swego rządu i natchniony wielkimi ideami budownictwa komunistycznego będzie również w przyszłości z niesłabnącą energią walczył o dalszy rozkwit swojej ojczyzny.

Przemówienie przewodniczącej ZG ZMP Heleny Jaworskiej

Drodzy Przyjaciele, mili nasi goście ze wszystkich stron świata!

Drodzy Towarzysze ze wszystkich stron Polski — uczestnicy V Światowego Festiwalu Młodzieży i Studentów!

Pozdrawiam Was, dziś w ósmym dniu Festiwalu cała młodzież polska. Pozdrawiam Was radosnym uśmiechem i serdecznym słowem: Przyjaźń.

Są dziś myślą i sercem razem z nami, uczestnikami Festiwalu miliony polskich dziewcząt i chłopców we wszystkich miastach i wsiach naszej ojczyzny.

Przez kilka miesięcy przygotowała się młodzież polska do Festiwalu. Hasło

„Naprzód na V Festiwal” spotkało się z szerokim echem wśród dziewcząt i chłopców z fabryk, wsi, szkół i uczelni.

Ten wielki ruch przed-festiwalowy był świadectwem uczuć, myśli i woli młodzieży polskiej. Był wyrazem jej miłości do ludowej ojczyzny i pragnienia, by służyć jej jak najlepiej. Był dowodem umiowania pokoju i solidarności ze wszystkimi, którzy walczą o pokój.

Słowa: — międzynarodowa solidarność — nabrały jeszcze żywej treści w dniach Festiwalu. Przekonał się wszyscy, jak łatwo nawiązują się nici przyjaźni

Aby zwiększyć wydajność w rolnictwie

(Dokończenie ze str. 1)

rolne nie stały się jeszcze u nas fabrykami chleba, mięsa i mleka, a niejednokrotnie na skutek złego biurokratycznego kierownictwa przynoszą państwu poważne straty. Mimo że w ciągu ostatniego roku zlikwidowano dość znaczne obszary odłogów, wykorzystanie pod uprawę tej ziemi jest nadal nie wystarczające, a ponadto tyśiące hektarów odłogów czeka na zagospodarowanie. Z tym problemem wiąże się sprawa budownictwa wiejskiego i osadnictwa na terenach powiatów: leskiego, ustrzyckiego, sanockiego i innych. W naszym województwie istnieją sprzyjające warunki dla rozwoju hodowli bydła, a szczególnie owiec w terenach podgórkich i to winno stać się przedmiotem zainteresowania tak spółdzielców jak i chłopów gospodarujących indywidualnie.

Niezmiernie możliwości podniesienia wydajności w rolnictwie i hodowli tkwią w gospodarce indywidualnej. Jeszcze w dalszym ciągu nie wszyscy chłopcy stosują siew rzędowy, nie stosują plodozmian, nie przechowują racjonalnie obornika, a produkcja kompostu w gospodarstwach indywidualnych jest nadal znikoma. Istnieją jeszcze poważne szanse zwiększenia obszaru upraw kukurydzy. Melioracja pól i łąk, odkwaszanie gleby za pomocą wapna jest wciąż niedostateczne.

Jednym z decydujących czynników, wpływających na podniesienie plonów jest wzrost mechanizacji. Projekty do planu 5-letniego zakładają, że wartość maszyn i narzędzi

rolniczych w roku 1960 wzrosnąć w porównaniu z rokiem 1955 prawie 3-krotnie. Mechanizacja więc powinna objąć nie tylko w większym niż dotychczas stopniu PGR-y i spółdzielnie produkcyjne, lecz również i to poważnie gospodarstwa indywidualne.

Ale czy zapowiedź zwiększenia mechanizacji i sama mechanizacja za bezpieczy już całkowicie rozwój rolnictwa? Niewątpliwie nie. Aby zapewnić wzrost produkcji rolniczej w ciągu najbliższych pięciu lat o ponad 20 proc. musimy rozpocząć generalną ofensywę na wszystkich frontach walki o chleb, mięso i mleko, o surowce rolnicze dla naszego przemysłu. Walecząc o dalszy rozwój spółdzielczości produkcyjnej musimy ze wszystkich sił pomagać we wzroście wydajności gospodarki indywidualnej. Nasza partia, nasz aktyw gospodarczy i państwowy będzie ze wszelkich miar popierał wszystkie formy prostej kooperacji zmierzającej do udzielenia pomocy chłopom.

Dlatego towarzysze odpowiadając na wezwanie IV Plenum KC, musimy nie zwlekając za stanowić się nad tym — co można już zrobić — a co w perspektywie planu pięcioletniego. Rozpoczynając szeroką wszechstronną dyskusję nad możliwościami ujawnienia wszelkich rezerw, nad wykorzystaniem wszystkich form i środków zmierzających do podniesienia naszego rolnictwa, pragniemy, aby plan 5-letni w dziedzinie rozwoju rolnictwa oparty był na konkretnych podstawach, aby zamierzony ponad 20 proc. wzrost produkcji rolniczej, nie budził najmniejszych zastrzeżeń. Nasze komitety powiatowe, wszystkie ogniwa partyjne, cała nasza wojewódzka organizacja partyjna powinna na żyć sprawą dyskusji. Nie może być członka partii i bezpartyjnego, którzy mają jakikolwiek możliwości, spostrzeżenia w dziedzinie rolnictwa, przechodziły obojętnie obok tych spraw. Nasze bogate doświadczenia z okresu dyskusji nad projektem Konstytucji, nad problemami II Zjazdu są dowodem że sprawy wysuwane przez partię w imię interesów mas pracujących zawsze były gorąco przyjmowane przez ludzi pracy. Jesteśmy przekonani i teraz, że nie braknie nikogo w tej dyskusji, która ma na celu wysunięcie wniosków o projekty zmierzających do zabezpieczenia wzrostu stopy życiowej całej naszej ludności.

V ŚWIATOWY FESTIWAL MŁODZIEŻY I STUDENTÓW WARSZAWA

Na zdjęciu: Delegaci młodzieży z Holandii i Egiptu kupują baloniki. CAF — fot. Kraska

Spotkania jednego dnia

(Od specjalnego wysłannika „Nowin“)

zdrowienia, a jednocześnie, że okazanego im zaufania ani tu w Warszawie, ani później w toku codziennej pracy nie zawiodą.

Na miejsce przybyliśmy w czwartek rano i już pierwszy dzień naszego pobytu na Festiwalu przyniósł nam niemało przeżyć. W pierwszym momencie wszystkich nas ude-

dział w poszczególnych imprezach festiwalowych, spotkaniach, festynach, zabawach. Np. niektóre grupy były kolejno na występach ukraińskiego zespołu tanecznego, na meczu piłki nożnej rozegranym na Stadionie X-lecia między drużynami Belgii „Liege”, a „Pekinem” — Chińczykami.

Inne znowu grupy brały udział w uroczystościach zorganizowanych z okazji 10 rocznicy powstania SFMD, które odbyły się w Hali Mirowskiej, przyglądali się występom zespołu murzyńskiego, podziwiali brazylijski zespół pieśni i tańca, podziwiali występ zespołów młodzieżowych ze Stanów Zjednoczonych. Inne znowu grupy wchodziły wnętrza Pałacu Kultury, a potem uczestniczyły w koncercie danym przez artystów francuskich. Wczoraj wszyscy uczestnicy wraz z przedstawicielami młodzieży innych krajów wesoło bawili się na licznych festynach i festiwalowych wieczorkach m.in. na Festynie Przyjaźni zorganizowanym na X-lecie powstania SFMD na Placu Józefa

Stalina przed Pałacem Kultury.

W Hali Mirowskiej w czasie przerwy między występami zagranicznych zespołów artystycznych zbierają się grupy polskiej młodzieży, wśród nich młodzież krajów zagranicznych — Murzyni, Chińczycy, Kanadyjczycy, Duńczycy, Francuzi i inni. W jednej z nich dostrzegam naszych kolegów z Rzeszowa — Karnasia — ucznia Liceum dla Pracujących, Gwazdacza z WSK, Bienia i kilku innych. Rozmawiają oni z kolegami z Francji. Co jest tematem tej rozmowy? Zaczęło się od spraw kulturalnych. Z podziwem wyrażają się przedstawiciele młodzieży francuskiej o rozwoju naszej kultury szczególnie dużo opowiadają o naszych zespołach amatorskich, których występy co dnia oglądają. Ale nade wszystko podoba im się nasze ludowe pieśni. Jeden z kolegów francuskich zainicjował nawet po polsku „krakowianka”.

Za pośrednictwem tłumacza młody student z Paryża mówi do nas tymi słowami: „pełni jesteśmy dla was podziwu. Najbardziej zdziwieni jesteśmy warunkami jakie wam dało do życia. Widzimy, że jesteście wolną młodzieżą”.

Wróćmy do miasteczka festiwalowego. Długo jeszcze trwała pod namiotem dyskusja zapoczątkowana w Hali, choć obok nas nie siedział żaden z francuskich przyjaciół.

Z. WÓJTOWICZ

